

λοφίας, τοῦ ἀνδρός αὐτοῦ. Ἡ κατ' αὐτοῦ δὲ συνήθεια μετὰ μανίας ἐκτοξευμένη κατηγορία, ἦτο ὅτι εἶχεν ὀξείαν καὶ τραχεῖαν τὴν φωνὴν καὶ ἔντονον τὸν λόγον. Τί ν' ἀντείπη τις; Εἶχε τὴν φωνὴν ὀξείαν, διότι ὁ χρόνος τῶν ἀθηνῶν φωνῶν εἶχε παρέλθει· εἶχε τὸν λόγον ἔντονον, διότι καὶ τὰ γεγονότα εἶχον ἔντασιν. Οἱ μεγάλοι ἄνδρες τῶν μεγάλων γεγονότων εἰσι τὸ ἀφομοίωμα.

Οὐ μόνον δὲ οἱ τῆς μοναρχίας φίλοι, καὶ τοῦτο συμβαίνει πάντοτε ἀμεταβλήτως πρὸς τοὺς μεγαλοφυεῖς ἄνδρας, ἀλλὰ καὶ οἱ τῆς ἰδίας αὐτοῦ φατρίας (διότι οὐδαμοῦ μινεῖται τις πλειότερον, ἢ ἐν τῇ ἰδίᾳ φατρίᾳ), κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν προετίμων ἕτερον ῥήτορα τὸν Βαρνάβαν, ἔχοντα τὰς πύτας συμπαθείας τοῦ Μιχαῖω, ἐκλεχθέντα δὲ βεβαίως ἐκ φθόνου. Τὸ τοιοῦτον δὲ θὰ συμβαίνει πάντοτε οὕτως, διότι συμπίπτει ἐν ὁρισμένην τινι ἐποχῇ ἡ αὐτὴ ἰδέα ν' ἀντιπροσωπεύηται κατὰ βελλὸν διάφορον ὑπὸ δύο ἀνθρώπων τοῦ μὲν μεγαλοφυοῦς τοῦ δὲ ἐπιδέξιου.

Τοῦτο δ' εἶναι εὐτυχὲς σύμπτωσις διὰ τὸν ἐπιδέξιον ἄνδρα. Ἐπιτυχία ἀφενκτος θὰ στέψη πᾶς πράξεις του. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐχθρικὸν πρὸς τὸν μὲν θὰ ᾔηται φιλικόν· πρὸς τὸν δὲ. Καὶ ἐκ παντὸς λίθου, ὃν ἡ ἀξίνη καὶ τὸ πτύον, ἢ ἐπίκρισις καὶ ὁ λίβελλος ἀποσπάσωσιν ἐκ τῆς βάσεως τοῦ ἐξόχου ἀνδρός, κατασκευάζουν βῆθρον διὰ τὸν δευτερεύοντα κατὰ τὴν ἀξίαν. Πᾶν ὅ,τι κρημνίζουσιν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μεταχειρίζονται ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου. Οὕτως τῷ 1790 προτέθηκαν εἰς τὸν Βαρνάβαν ὅ,τι ἀφήρεταν ἀπὸ τοῦ Μιχαῖω.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

ΕΠΙ ΤΩΝ ΧΙΟΝΟΣΚΕΠΩΝ ΟΡΕΩΝ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΣΚΑΝΔΙΝΑΥΙΚΟΝ

ὑπὸ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ «JOHN HALIFAX».

(Συνέχεια. — "Ες Φυλλ. ΙΑ'.)

Ἡ Ἑρμελίνδη οὐδόλως ἐνόει τὴν ἰδανικὴν ἑρπαιότητα· πᾶν δὲ τὸ μὴ ὅμοιον τῷ Ὀλαφ οὐδόλως ἐφαίνετο αὐτῇ ὡραῖον.

Ἐν τούτοις ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ μοναστηρίου

φωνή τις καθαρὰ καὶ ἡχηρὰ ἠκούσθη· ἡ δὲ νεανὺς ἐπελάθετο τῆς παιδικῆς ἀδυναμίας καὶ μόνος ὁ ἔρως κατέλαβε τὴν ψυχὴν αὐτῆς, ὥστε, ὅταν ὁ Ὀλαφ παρέστη, ἐπελάθετο ἐντελῶς ἐκείνη, πρὸς αὐτὸν δὲ καὶ μόνον προσεῖχε τὸν νοῦν.

Ὁ νεαρὸς πολεμιστὴς, εἰμένῃς τὸ ἦθος, τὴν στιγμὴν ταύτην ἐνηγκαλίσθη τὴν μνηστὴν αὐτοῦ· πλὴν δὲν ἠδυνήθη νὰ διῶδῃ τοὺς θηταυροὺς τῆς ἀφοσιώσεως τοὺς ἐγκεκλεισμένους ἐν τῇ καρδίᾳ ταύτῃ, ἥτις παρεδίδοτο αὐτῷ ὅλη, ἵνα ἀγαπήσῃ αὐτὴν μέχρι θανάτου ἐναντίον πάσης ἐγκαταλείψεως καὶ ταλαιπωρίας τῆς προσκείμενῃς ταύτης ζωῆς.

V

Ὁ Ὑάρλος Ὀλαφ πλέει περιχαρὲς πρὸς τὰς χώρας τοῦ Βορρᾶ, ἐπιδοκίμων τοῦ πλοίου ἐφ' οὗ πάλαι ποτὲ ἡ ἀποθανοῦσα αὐτοῦ μήτηρ ἠγωνία ὑπὸ τοῦ τοκετοῦ ἄμα καὶ τῆς τρικυμίας μετὰ τοῦ ἀρτιγεννήτου αὐτῆς βρέφους. Μετὰ τινὰς ὥρας τὸ ἀνάκτορον τοῦ ἡγεμόνος Οὐϊκίγκου μέλει νὰ ἰδῇ μίαν ἑτι γυναῖκα τῆς Μεσημβρίας, ἥτις ὁμῶς φθάνει ὑπὸ οἰωνοῦς διαφόρους τῶν τῆς ἀτυχοῦς Κλοτίλδης. Ὁ σφοδρὸς καὶ πλήρης ἀφοσιώσεως ἔρως τοῦ Ὀλαφ οἶναί διὰ προτεχνίσματος τινὸς περιβάλλει τὴν Ἑρμελίνδην, τῆς ὁποίας τὴν ψυχὴν οὐδεὶς πλέον φόβος κατέχει. Κάθηται περιχαρὲς καὶ πραεῖα ἐπὶ τοῦ κατεστρώματος τοῦ πλοίου· οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀντὶ νὰ θεωρῶσι τὰς εὐρείας καὶ σιτοσπόρους πεδιάδας, ἢ τὰς ἀμπελοφύτους κλιτύας τῆς Γαλλίας, παρατηροῦσι τὰ λυσσῶντα κύματα θαλάσσης ἀχανοῦς. Τὰ ὦτα αὐτῆς συνειδησμένα νὰ ἀκούωσι τὰ θρησκευτικὰ ᾄσματα τοῦ μοναστηρίου τῆς Προβηγκίας, δὲν ἀκούουσι πλέον ἢ τὸν ὑποχθόνιον γογγυσμὸν τῶν κυμάτων τὰ ὁποῖα καταθραύονται ὑπὸ τῆς τροπιδος τοῦ πλοίου. Ἀλλ' ἡ Ἑρμελίνδη οὐδόλως φοβεῖται, διότι ὁ Ὀλαφ ἵσταται πλησίον· ἡ δὲ παρυσία του ὡς θερμὴ ἀκτίς τοῦ ἡλίου ζωογονεῖ τὴν νεανίδα· καὶ αὐτὴ ἡ παγερὰ τοῦ Βορρᾶ αὔρα Ζέφυρος εὐώδης φαίνεται αὐτῇ. Ὁ νοῦς τῆς Ἑρμελίνδης δὲν μετάγει αὐτὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, πρὸς τὰς παραλίας, τὰς ὁποίας φωτίζει ὁ ὡραῖος, τῆς μεσημβρίας ἥλιος, ἀλλὰ τῇ δεικνύει διὰ μέσου τῆς ὁμίχλης τὴν ψυχρὰν Σκανδιναυίαν ἥτις, ἅτε τοῦ Ὀλαφ οὕτα πατρὸς, οὐδένα τῇ ἐμποιεῖ πρόμον.

Αὐτὸς δὲ ὁ εὐτυχὲς κάτοχος τοῦ θηταυροῦ τούτου τῆς ἀφοσιώσεως, τῆς καρδίας ταύτης τῆς

εὐγενοῦς καὶ ἀγνῆς, τῆς φ' λυστόργου καὶ γενναίας, περὶ τίνος ἄρα σκέπτεται; Θεωρεῖ, ναί! τὴν Ἑρμελίνδην ὡς ἀγαθὸν τι ἀνάγκη ἀνῆλθον αὐτῷ, ἀλλὰ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ οὐδὲ τὸ παράπαν δύναται νὰ ὀρίσῃ.

Ὁ νεαρὸς Οὐϊκίγκος παῖς ἔτι ὡν ἤκουσε νὰ ὁμιλῶσιν αὐτῷ περὶ νεκνίδος τινὸς τῆς Μεσημβρίας τῆς μνηστῆς του, τὴν ὁποίαν, ὡς ἔλεγον αὐτῷ, ἠδύνατο, ὅποτε ἤθελε, παρευθῆς νὰ αἰτήσῃ. Ὅταν λοιπὸν ὁ χειμὼν διέκοπτε τὰς ἐκστρατείας καὶ τὰ κυνηγέσια, ὁ Ὀλαφ ἔστιν ὅτε ἀνεμιμνήσκετο τῆς νεκνίδος, ἥς οἱ μικροὶ βραχίονες περιέβαλον ἤδη τὸν λαιμὸν του. Ἀλλ' ἡ Οὐλδρα, ἡ ἀγρία τροφός, διστείνετο ὅτι τοιοῦτοι διαλογισμοὶ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ ἐκθηλύνωσι τὸν Ἰάργλον, συνεβούλευσε δ' αὐτὸν νὰ ἐφίστῃ τὸν νοῦν εἰς διαλογισμοὺς ἀνδρικωτέρους, καὶ μᾶλλον ἀξίους υἱοῦ τοῦ Οὐϊκίγκου.

Ἐν τούτοις ὁ κόμης Ἰαλμάρος ἱκανὸν χρόνον ζήσας, ἵνα ἴδῃ τὸν υἱὸν φημιζόμενον ὡς ὄντα τὸν γενναϊότερον τῶν πολεμιστῶν, ἀπῆλθεν εἰς τὸν παράδεισον τῶν Βαλκερίων. Ἐπεσεν ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ τὴν σπάθην κρατῶν ἐν δὲ τῇ ἐτέρᾳ μακρὸν βόστρυχον τῆς μαύρης κόμης τῆς σιζύγου του. Ἐπὶ τοῦ κειμηλίου δὲ τούτου ἠξίωσε νὰ ὀρκισθῇ ὁ υἱὸς τῆς Κλοτίλδης ἐν ὀνόματι τῆς ψυχῆς τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ὅτι ἤθελε πορευθῇ νὰ αἰτήσῃ ἡμέραν τινὰ παρὰ τοῦ ἱππίτου Ἀβεϋράνου, εἴτε εἰρηνικῶς, εἴτε διὰ τῆς βίας, τὴν νεκρὰν κόρην τὴν ἀνήκουσαν αὐτῷ. Οὕτως ὁ νεκνίας, κινδυνώδη πραξικοπήματα ποθῶν, ἔσπευσε, μεθ' ὅλης τῆς ζέσεως τῆς ἡλικίας του, ἵνα αἰτήσῃ τὴν μνηστῆν του. Ὡς δὲ παιδίον ἐπὶ πολυτίμῳ τινὶ ἀθύρματι ἐναθρύνεται, οὕτω καὶ ὁ Ὀλαφ ἐθεώρει ἐκυτὸν εὐτυχῇ ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ κατακτῆται καὶ προσεπάθησε ὡς οἶόν τε νὰ μαλακύνῃ τὴν σκληρὰν αὐτοῦ φύσιν.

Ἡ Ἑρμελίνδην βλέπουσα τὸ ἀγγελικὸν σχεδὸν πρόσωπον τοῦ νεκνίου οὐδόλως ἀμφέβαλλεν ὅτι ὅσον οὕπω ἔμελλον νὰ πραγματοποιήσιν οἱ ῥεμβασμοὶ καὶ τὰ ὄνειρα τῆς παιδικῆς ἡλικίας, τόσῳ μᾶλλον, ὅσον ἔβλεπεν ἐν τῷ Ὀλαφ τὴν ζῶσαν εἰκόνα τοῦ ἀγίου ὃν ἐλάτρευεν ἐν τῇ πατρίδι αὐτῆς.

Συνέβη λοιπὸν ὥστε οἱ πνευματικοὶ αὐτῆς λογισμοὶ νὰ καταντήσωσιν ὅλως ὕλικοι ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, ὡς εἰπεῖν, ἐπὶ τῆς γῆς καταβάντες.

Ἡ νεαρὰ μοναχὴ τῆς μονῆς τοῦ Ἀβεϋράνου,

ἀνατραφεῖσα ἐπὶ τὴν σκιάν τοῦ οἴκου τῆς Παρθένου, ὡς τέκνον προωρισμένον δι' αὐτήν, ἤδη ἐράνη ἀπολέσασα τὴν ὑψηλὴν ἐντολὴν τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῇ, καὶ μὴ οὔσα ἡ κοινὴ γυνὴ ἀγαπῶσα ἐμπικρῶς τὸν σύζυγον τὸν Σκανδιναυόν, καὶ πρόθυμος νὰ ζήσῃ ἢ νὰ ἀποθάνῃ πλησίον αὐτοῦ, παντὸς ὑψηλοτέρου ἔργου ἐπιλαθομένη.

Ἐν τούτοις ὅσω τὸ πλοῖον προχωρεῖ πρὸς τὸν Βορρᾶν, τόσῳ μᾶλλον ὁ Ὀλαφ ἀπῶλλυσι μέρος τῆς ἀγάπης αὐτοῦ καὶ φαιδρότητος, ἡ ἀνησυχία δὲ καὶ ἡ ταρχὴ ζωγραφοῦνται ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Οὐδόλως ἀρέσκεται ἀκούων τὴν Ἑρμελίνδην τὰ συμβάντα τῆς νεότητος αὐτῆς ἀφηγομένην, οὐδὲ γελαῖ πλέον τὸν ἀφελῆ αὐτοῦ γέλωτα, ὅταν ἡ νεανὺς παύουσα τοῦ λαλεῖν τὴν πάτριον γλῶσσαν, τολμᾷ ἔστιν ὅτε νὰ τραυλίξῃ φράσεις τινὰς τῆς ξηρᾶς τοῦ Βορρᾶ γλώσσης.

Ἡ Ἑρμελίνδην κάθηται μόνη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου, ἔνθα περᾶται βιάζουσα ἐκυτὴν νὰ ἀναγεννήσῃ ἐν τῷ πνεύματι τῆς τοῦς γενναίους, τοῦς ἁγίους αὐτῆς διαλογισμοὺς, τοῦς τὸν παράδεισον τῆς ἐρημίας τῆς ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀποτελέσαντας. Ἀλλὰ πάντοτε τῶν νεφῶν ἐντὸς, ἅπερ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἵπτανται, καὶ τῶν κυμάτων τὰ ὁποῖα ὑπὸ τοῦς πόδας τῆς θορύβονται, τὴν εἰκόνα μόνην τοῦ Ὀλαφ διορᾷ, τὸν ἦχον μόνον τῆς φωνῆς του ἀκούει. Ἡδὲ δὲ ἀνεμνήσθη τῶν τελευταίων τοῦ Ἀνσγαρίου λόγων, τοῦς ὁποίους εἶπεν ὅταν εἶδεν αὐτὴν ἐπιβᾶσαν τοῦ πλοίου ὅπερ ἔμελλεν, ὡς ἔλεγε, νὰ μεταφέρῃ εἰς τοῦς ἀνθρώπους τοῦ Βορρᾶ τὴν περιστερὰν φέρουσιν κλάδον ἐλαίας.

— Τέκνον μου, εἶπεν ὁ ἅγιος ἱερεὺς· ἀγάπα τὸν σύζυγόν σου, ἀλλὰ λάτρευε τὸν Θεόν σου μόνον».

Συναισθανομένη λοιπὸν ἡ Ἑρμελίνδην τὸ ἀμάρτημα τῆς εἰδωλολατρίας εἰς θ' ἀκουσα περιέπεσε, ἔτρεψε καὶ μόλις εἶχε τὸ θάρρος νὰ δεηθῇ.

Ἐν τούτοις τὸ πλοῖον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πλησιάζει τῇ ὑψηλῇ τοῦ Βορρᾶ χώρᾳ· πόρρωθεν δ' ἔτι διακρίνονται τὰ χιονοσκεπῆ αὐτῆς ὄρη, τὰ σκιερὰ τῶν ἐλατῶν δάση, καὶ αἱ ἐρημοὶ πεδιάδες. Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Προβηγκιανῆς νεανίδος ἡ Σκανδιναυία φαίνεται μεγαλοπρεπῆς μὲν, ἀλλὰ τρομερά, ἐν τῇ πενθίμῳ αὐτῆς σιγῇ, καὶ ὑπὸ τὸ λευκὸν σάβκνον τοῦ πάγου τὸ καλύπτει αὐτήν. Ἡ Ἑρμελίνδην ἠσθάνετο ἐνίοτε ἐντύπωσιν τοιαύτην οἶαν αἰσθάνεσθαι τις ῥεμβάζων, φανταζόμενος δ' ὅτι περιπλανᾶται ἐν χώρᾳ ἐρήμῳ τῆς

ὁποίας ἡ σιγὴ καὶ ἡ ἀγριότης τρόμον τε καὶ φρίκην ἐμποιοῦσιν. Ὅπόταν δ' ἐθεώρει τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς παριστάμενον, ἡ καρδία της πάντοτε ἀνεσκίρτα. Ἦδη πλησιάσασα τῷ νεαρῷ συζύγῳ, ἔθετο τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ, θεωροῦσα ἅμα αὐτὸν βλέμματι πλήρει ἔρωτος.

— Ὁλαφ μου, εἶπε σιγαλῇ τῇ φωνῇ, ἰδοὺ ἡ κατοικία ἡμῶν! . . . Ἰδοὺ ἡ πατρίς σου! . . . Ὡ! πόσον ὠραία καὶ μεγάλη εἶναι ἡ γῆ αὕτη τῆς Σκανδιναβίας!

Ὁ νεαρὸς Ἰάργλος παρετήρησε προσεκτικῶς τὴν Ἑρμελίνδην, κατανοήσας δὲ τὴν συγκίνησίν της ἤρξατο ὑπομειδιῶν.

— Ὡ! ναί! ἀπεκρίθη ὡς ἄνθρωπος ὅστις χαριζόμενος ἀκούει τῶν τραυλισμάτων παιδίου, ναί, ὠραία καὶ μεγαλοπρεπὴς εἶναι ἡ χώρα αὕτη, ἐνθα οἱ βασιλεῖς τῶν θαλασσῶν συνάπτουσι μύριες μάχας πρὸς τοὺς ληστές ἐν τοῖς στενοῖς τῶν ὁρέων, ἐν οἷς ἐβάφη τὸ πρῶτον δι' αἵματος ἀνθρωπίνου ἡ σπάθη τοῦ Ὁλαφ.

Ἐνῷ οὕτως ἀγρίως ὠμίλει ὁ Οὐϊκίγκος, τὰ χεῖλη του ἔτρεμον, οἱ δ' ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβάλλουν. Ἡ δ' Ἑρμελίνδην ἔντρομος ὠπισθοδρόμησε· μετ' ὀλίγον ὅμως ἐπλησίασε πάλιν τῷ Ἰάργλῳ, καὶ ἐρρίψε τοὺς βραχίονας περὶ τὸν λαιμὸν του.

— Ὡ! παῦσον ὁμιλῶν οὕτως, εἶπε θωπευτικῇ τῇ φωνῇ· ὁμιλήσωμεν μᾶλλον περὶ τῶν ἡμερῶν περὶ ὧν συχνάκις συνδιελέχθημεν, περὶ τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν καθ' ἃς αἱ μὲν μάχαι θὰ παύσωσιν, ὁ σταυρὸς δ' ἐν θριάμβῳ θὰ λάμψῃ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν χιονοσκεπῶν ὁρέων, ἐνῷ σὺ Ὁλαφ μου καὶ ἐγώ . . .

Ἀλλ' ὁ Ὁλαφ γέλῳτα θορυβώδη γελάσας διέκοψε τὸν λόγον αὐτῆς.

— Ἀκουσον, γλυκεῖα μου φίλη· μὴ θέλῃς νὰ κάμῃς καὶ ἐμὲ συγκοινωνὸν τῶν παιδικῶν σου ὀνειροπολημάτων. Χρυσοὶ σταυροὶ, εἰκονισμάτια, κειμήλια, πάντα ταῦτα ἀρμόζουσιν εἰς τὰς γυναῖκας· ὁ υἱὸς τοῦ Ἰαλμάρου θὰ τηρήσῃ τὴν πίστιν τῶν προγόνων του ἀκράδαντον. Σὺ, ἀγαπητή μου φίλη εἶσαι ἐλευθέρα νὰ ζῇς ὅπως θέλῃς· ἄφες λοιπὸν καὶ ἐμὲ ἐλεύθερον νὰ φέρω τὴν ῥομφαίαν, νὰ μάχωμαι παρὰ τὸ πλοῖον, καὶ νὰ πίνω ἄφθανον τὸ ὑδρόμελι μετὰ τῶν συμπολεμιστῶν μου.

Ἡ θρησκεία τοῦ Ὀδίνου καὶ τοῦ πολέμου αἱ ἀμειψαὶ ἡδοναί, σὺχί αἱ τελεταί, τὰ ἄσπρα

καὶ αἱ προσευχαὶ ὑμῶν, ἀρμόζουσιν εἰς ἡμᾶς. Ἰδὲ, τέκνον, δὲν βλέπεις ἐκεῖ κάτω τοὺς γενναίους μου στρατιώτας οἵτινες μὲ περιμένουσιν ἀνυπομόνως· δὲν ἀκούεις τὰς ἐπευφημίας αἵτινες χαιρετῶσι τὴν ἀφιξίν μου;

Ὡ! πότον εἰμὶ εὐτυχῆς ἐπαναδρόμων τὴν γῆν τῶν πατέρων μου!

Ὁ νεαρὸς Οὐϊκίγκος, τὴν στιγμὴν ταύτην, ἴστατο ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἀλαζονείᾳ καὶ σοβαρότητι ἐπὶ τοῦ κατασρώματος τοῦ πλοίου, ἀκραῶμενος εὐαρέστως τῶν ἐπευφημιῶν τῶν συμπολεμιστῶν του, ἃς διὰ μέσου τῆς πενθίμου σιγῆς τῆς φύσεως μετέδιδεν αὐτῷ ἡ παγερὰ αὖρα. Οὕτως ἐνθουσιῶν ὁ Ὁλαφ, οὐδόλως ἐνόησεν ὅτι ἡ νεαρὰ αὐτοῦ σύζυγος εἶχεν ἀποχωρήσει ἵνα ῥεμβάσῃ μόνη. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἑρμελίνδης ἐρρίπτοντο ὅτε μὲν ἐπὶ τῶν χιονοσκεπῶν ὁρέων τὰ ὁποῖα ὡς φάσματα γιγάντια ἀνυψοῦντο ἐνώπιόν της, ὅτε δ' ἐπὶ τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ, ἀνεφέλου ἅμα καὶ μεγαλοπρεποῦς· ἀλλ' οὐδὲν ὠραῖον παρίστα πλέον αὐτῇ ἡ μεγαλοπρεπὴς αὕτη σκηνή. Τὸ πᾶν ἦν, κατ' αὐτὴν, ἐρημία, ὁ δὲ τόπος ἐφ' οὗ ἐμελλε νὰ ἀποβῇ παρίστατο πλέον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της ὡς γῆ παντὸς οὐρανοῦ φωτὸς ἐστερημένη, ὡς γῆ τῆς ὁποίας ἡ φύτις οὐδέποτε ἤθελε τῇ μειδιάσει, καὶ ὅπου ἤθελεν εὐρεθῇ μόνη καὶ ἐγκαταλελειμμένη.

Ἐν τούτοις ἡ Ἑρμελίνδην οὐδόλως ἔκλαυσεν· εἶχε μὲν τὴν καρδίαν περίλυπον, ἀλλ' ὅμως εἶχε πλήρη ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ μέλλον, διὸ καὶ εὐκόλως ὑπετάγη εἰς τὸ πεπρωμένον της. Ὁ Ὁλαφ ἦτο κατ' αὐτὴν τὸ ἰδανικὸν τῶν ὄντων· πανταχόθεν δ' ἔβλεπεν αὐτὸν τοιοῦτον οἶον εἶχον πρᾶσθήσει αὐτῇ οἱ μαγικοὶ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ῥεμβασμοί, ὑφ' ὧν καὶ νῦν ἔτι διεβουκολεῖτο, ἀλλῶς τε καὶ ἐπὶ τὸν νεαρὸν αὐτῆς σύζυγον ἐλπίσασα μετὰ ζέσεως καὶ ἐπιμονῆς ἀληθῶς ἀπιστεύτου.

Ἀναλογιζομένη δὲ τὴν μέλλουσαν αὐτῆς ζωὴν, ὡς πρὸς μὲν τὸν Ὁλαφ μεταβολὴν οὐδεμίαν ὑπενόησε, ἀλλ' ὅμως ἐσκέπτετο ὁποίας ὑπομονῆς ἐδεῖτο, ἵνα δυνήθῃ νὰ ὑποφέρῃ τὰς λύπας καὶ τὰς πικρίας, αἵτινες ἐνόμιζεν ὅτι ἦσαν τὸ πεπρωμένον της. Ὅτι καὶ ἂν συμβαίῃ, ὅτι καὶ ἂν συμβῇ, ἀγαπῶ αὐτὸν, ἔλεγε θλιβερῶς· ναί! τὸν ἀγαπῶ. Εὐτπλαγχνίσθητι αὐτὸν ὦ Θεέ μου . . . οἴκτειρον δ' ἐμέ!

VI

Θέλλαι Βιρρειάδες πρᾶνθητε! Μάταν μαί-

εσθε κατὰ τῶν σιδηρῶν κινγκλίδων τοῦ μεγάρου. Ἡ Ἑρμελίνδῃ δὲν ἀκούει ὡμᾶς πλέον. Χίνες αἵτινες θολοῦτε τὸν οὐρανὸν, μάτην συσσωρεύεσθε ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὄρεων· δὲν θὰ παγώσητε τὴν καρδίαν αὐτῆς· ἱκανῶς ἡ φρίκη καὶ ὁ φόβος ἐπάγωσαν αὐτήν!

Ἡ δυστυχὴς Ἑρμελίνδῃ καὶ ἐὰν ἐν μέσῳ τῶν ῥοδίνων λογιμῶν τῆς πατρίδος τῆς διητᾶτο, ἀντὶ νὰ κατοικήῃ τὸ ζοφερόν τοῦ Ὀλαφ ἀνάκτορον, ἤθελεν εἶσθαι σκυθρωπὴ καὶ μελαγχολικὴ· ἡ νύξ ἡ τὸ Σκανδιναυικὸν ἀνάκτορον περιβάλλουσα ἐξηπλώθη καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς αὐτῆς. . . Ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ ἥλιος τῆς ζωῆς, ἥν θερμαίνει μὲν καὶ ζωογονεῖ, ὅταν λάμπῃ καθαρὸς, ψυχραίνει δὲ πάλιν καὶ πικρὰν καθίστησι καὶ αὐτήν, ὅταν ὑπο μέλανα νέφη καλύπτεται.

Ἡ γυνὴ τοῦ Γάρλου ἦτο μόνῃ· κατ' αὐτήν τὴν ἡμέραν εἶχε καταλίπει αὐτὴν μόνην ὁ Οὐϊκίγκος ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ μεγάρου· πολλὰ δὲ τῶν θερχπαινίδων περίεργοι εἶδον αὐτὴν εἰσελθούσαν εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ συζύγου τῆς. Ἡ Ἑρμελίνδῃ διήρχετο διὰ μέσου τὸν μεγάλων αἵθουσῶν, ὡς νυκτερινόν τι πνεῦμα· ἐνίοτε δ' ἀνεχαιτίζετο ἔντρομος διὰ τὴν πένθιμον σιγὴν τὴν βασιλεύουσιν περὶ αὐτήν. Οἱ λευκοὶ τῶν ἀγρίων ἄρκτων χαυλιόδοντες ἐφαίνοντο ὥσει ἀπειλοῦντες διὰ τῶν βρυγμῶν αὐτῶν τὴν νεκρὰν δεσποινίδα. Ἐγγὺς δὲ τῆς πανοπλίας ἀποθανόντος Οὐϊκίγκου διερχομένη, ἐνόμιζεν ὅτι ἐβόλεπεν ὀλισθαίνοντα καὶ ἐπιφαινόμενα τὰ φαντάσματα τῶν ἀρχαίων βασιλέων τοῦ ὠκεανοῦ· ὑπὸ δὲ τὰς κενὰς περικεφαλαίας ἐσπινθηροβόλουν φλογεροὶ ὀφθαλμοί, ἐπ' ἃς ἐτέρου προεφαίνοντο αἱ σκιαὶ χειρῶν διὰ σιδηρῶν χειρίδων περιπεφραγμένων, οἷον εἰ θέλουσαι νὰ δράξωσι τῶν ῥομφαιῶν ἃς ἡ χεὶρ τοῦ θανάτου εἶχεν ἀφαρπάξει αὐτῶν. Ἡ Ἑρμελίνδῃ ἔτρεμεν ὅλη ὑπὸ τῆς φρίκης, οἱ τε πόδες δ' αὐτῆς καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἐν μόνον βλέμμα τοῦ Ὀλαφ ἔρκει ἵνα ἐξαφανίσῃ τὰ φαντάσματα ταῦτα· ἀλλὰ τὸ βλέμμα τοῦτο ἔλειπεν. Ἡδὴ ἡ Ἑρμελίνδῃ ἐφθασεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς ἐνθ' αὐτὴν ἐρημίαν καὶ πάλιν ἐπανεῦρε.

Ἀνὰ μέσον τὸν μακρῶν διαδρόμων διερχομένη ἤκουσε τοὺς θορυβώδεις γέλωτας τῶν θερχπαινίδων αἵτινες τῆς τε κύριος αὐτῶν τὸν τρόμον περιεγέλων καὶ τοῦ αὐθέντου ἐμέμψοντο, ὡς προτιμήσαντο· ἀσθενῆ καὶ δειλὴν τῆς Μεσημβρίας παῖδα ἰσχυρὰς καὶ ἀξίας νεάνιδος τοῦ Βορ-

ρά. Αἱ παρειαὶ τῆς Ἑρμελίνδῃς ἤρυθράσαν· ἀναλογισαμένη ὅμως ὅτι ἦτο γυνὴ τοῦ γενναίου Οὐϊκίγκου ἀπεδίωξε παρχυτικά τὸν τρόμον, ἀνέλαβε δὲ τὴν ὑπερφάνειαν καὶ τὸ θάρρος. «Δὲν θέλω νὰ σκώπτωσιν ὡς μικρόψυχον τὴν σύντροφον τοῦ αὐθέντου των εἶπεν· ὄχι! εἶναι ἀνάγκη νὰ γείνω καὶ ἐγὼ γυνὴ τοῦ Βορρά. Ὀλαφ μου, οὐδέποτε πλέον θὰ ἐυθυμιάσῃς δι' ἐμέ.»

Ἐν τούτοις καὶ πάλιν ἡ νεᾶνις ὠχρίασεν ἅμα ἀκούσασα τὰς πένθιμους φωνὰς μετὰ τῶν ῥιπῶν τῆς θυέλλης συμμιγνυομένας· ὁπότεν δ' ἡ φλόξ τῆς ἐστίας ἐσχημάτιζεν ἐπὶ τῶν τοίχων παράδοξα σχήματα, ἡ Ἑρμελίνδῃ ἔτρεμεν ὅλη. Οὕτω παρήρχοντο αἱ ὥραι, ἀλλ' ὁ Ὀλαφ δὲν ἐπανήρχετο. Ἡ δὲ δυστυχὴς γυνὴ καταβεβλημένη ὑπὸ τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς θλίψεως ἤρχισε νὰ θρηνῇ χύνουσα δάκρυα ἱκανῶς τὴν ἀγωνίαν τῆς ἐγκατακλεισμένης ψυχῆς αὐτῆς ἐκφράζοντα. Ἀνεμοὶ τοῦ Βορρά· μάτην ἐπισκήπτετε ἐπὶ τοῦ μακρμένου αὐτοῦ ἀνθρώπου τῆς Μεσημβρίας! ὦ! δὲν θὰ κατατρέψητε τὸν ἐνυπάρχοντα ἐν αὐτῷ χυμὸν, δὲν θὰ κατορθώσητε νὰ ἐπαναδώσητε αὐτῷ τὴν πρώτην ὥραιότητά! Καταβεβλημένη ὑπὸ τῆς λύπης ἡ Ἑρμελίνδῃ, πλὴν ἀλλ' ἔχουσα ἔτι ἐν τῷ βᾶθει τῆς ψυχῆς τῆς ἀδάμαστον τινὰ ἐλπίδα, διήλθε καὶ πάλιν τὰς κενὰς αἰθούσας. Ἦθελε δὲ τις νομίσει ὅτι εἶναι ἄγγελός τις τοῦ παραδείσου ἐρχόμενος ἵνα ἀνεγείρῃ ἀπὸ τῶν τάφων τοὺς πρὸ πολλοῦ ἀποθανόντας Οὐϊκίγκους. Τὸν λύχνον μετὰ χειρὸς ἔχουσα παρήρχετο ἔντρομος πρὸ τῶν κενῶν πανοπλιῶν τῶν ἀποθανόντων ἡρώων· κατὰ πᾶν δὲ βῆμα ὠρῶντο αἱ τρίχες τῆς, ὥσει ὑπὸ χειρῶν ἀοράτων πνευμάτων.

Ἀγρυπνῶν ὑπὸ τοῦ ἤχου φωνῶν ἀπὸ τοῦ μακρῶν ἐρχομένων, κατηνύνητο πρὸς τὴν αἶθουσάν τοῦ ἐπιτατορίου. Ἐντρομος δ' ἡ φαντασία τῆς παρουσίασιν αὐτῇ τὸν Ὀλαφ παλαιόντα κατὰ τῆς καταιγίδος, ἐνόμιζε δ' ὅτι ἐβόλεπεν αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου κεκαμηκότα καὶ κακαλυμμένον ὑπὸ τῆς χιόνος· τὸν ἐσχατον δὲ τῶν κινδύνων κινδυνεύοντα! Ἀλλ' ἐξαίφνης διὰ τῆς ἡμιαναικτῆς θύρας τῆς εὐρείας αἰθούσης εἶδε τὸν σύζυγόν τῆς καθήμενον ἐν μέσῳ τῶν νεαρῶν συμπολεμιστῶν του, καὶ εὐθυμότατον πάντων φαινόμενον. Ἐκένου δ' ἀπειρα ποτήρια ὑδρομέλιτος ὅτε μὲν ἄλδων, ὅτε δὲ ὑπὲρ τῆς ὑγείας τῶν ἡρώων τῆς πατρίδος του προσπίνων.

Τοιοῦτον θέαμα δὲν ἦτο ἱκανὸν ἁρᾶ γε νὰ ἀνα-

ζωπυρώση τὸ θάρρος αὐτῆς; Καὶ ὁμοῦς ἡ καρδία τῆς ἐπαλλεν· ἦτο ἔτι παγωμένη. Καὶ ἐβιβρίζον μὲν δέξιν τινὰ τὰ χεῖλη τῆς ὑπὲρ τῆς ἀσφαλείας τοῦ Ὀλαφ, ἀλλὰ τὸ ἦθος τοῦ προσώπου τῆς ἐξέφριζε μεγάλην ἀγωνίαν. Τέλος ἀπεράσισε νὰ ἐπανέλθῃ ἐν σιγῇ εἰς τὸν κοιτῶνά της, χωρὶς καὶ ὁ σύζυγος, ὅστις διεσκέδαζεν ἐκεῖ πλησίον νὰ ὑποπτεύσῃ, ὅτι ὁ ἀγαθος ἄγγελος εἶχεν ἔλθει τόσῳ πλησίον αὐτῇ!

Ὅταν ἡ Ἑρμελίνδη εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά της, εἶδεν ἐν τινι τῶν γωνιῶν αὐτοῦ γυναῖκα οὐχὶ μὲν ἔτι γραῖαν, ἀλλὰ τὸ μέτωπον ἐρρύτιδωμένον ἔχουσαν καὶ διὰ βροστρούχων λευκοτάτων περιεστεμμένον. Ἡ ἀγρία αὕτη εἰκὼν, οἱ σπινθηροδόλοι αὐτοὶ ὀφθαλμοὶ ἐπῆλθον εἰς τὴν μνήμην τῆς Ἑρμελίνδης, ὡς ἡ φρικαλέα ἀνάμνησις παρελθόντος ὀνείρου· κατελήφθη δὲ καὶ πάλιν ὑπὸ τοῦ μανδραγόρα τοῦ πολλάκις τὴν παιδικὴν αὐτῆς ἡλικίαν πτοήσαντος. Ἡ Οὐλβὰ ἐπλησίασεν αὐτῇ, εἰρωνικῶς δὲ πῶς προσηγόρευσε τὴν σύζυγον τοῦ Οὐλρίχου.

— ὦ! καλῶς ὤρισεν εἰς τὴν νέαν^η της κατοικίαν ἡ δεσποινὶς τῆς Μεσημβρίας, εἶπεν ἐν ἐπιτετηδευμένῳ ᾗθει· φοβοῦμαι πολὺ μήπως ὁ τόπος οὗτος δὲν τῇ ἀρέσῃ τόσον πολὺ· ἀλλὰ τί νὰ γείνη· ὅ,τι ἔγεινεν ἔγεινεν· τώρα πλέον εἶναι ἀργά· δὲν πρέπει νὰ λυπῆται δι' αὐτό.

— Τὸ μέγαρον τοῦ συζύγου μου πάντοτε θὰ ᾔναι εὐάρεστον εἰς τὴν σύζυγόν του· ἀπεκρίθη ἡ Ἑρμελίνδη προσπαθοῦσα νὰ ἐπαναλάβῃ ὅλην αὐτῆς τὴν σοβαρότητα καὶ αξιοπρέπειαν.

— Νὰ δώσῃ ὁ Ὀδίνος εἶπεν ἡ τροφός· ἀλλ' ἡ δεσποινὶς τῆς Μεσημβρίας ἔχει χρέος νὰ γνωρίξῃ ὅτι εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν χώραν κάμνει κακὴν ἐντύπωσιν ἡ σύζυγος ἐνός Ὑάρλου νὰ τρέχῃ τὸ μεσονύκτιον, ὡς κλέπτῃς, εἰς τὰς μεγάλας αἰθούσας τοῦ μεγάρου· ἀλλὰ μήπως, νομίζεις, καὶ οἱ πολεμισταὶ αὐτοὶ τοῦ Βορρά ἔχουν ὄρεξιν νὰ δέχωνται γυναῖκας εἰς τὰς διασκεδάσεις των; Ἐὰν ὁ Ὑάρλος ἐγνώριζεν ὅτι ἡ σύζυγός του ἦλθε τόσῳ πλησίον του, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἤθελον ἀνάψῃ ὑπὸ τοῦ θυμοῦ.

Ἡ Ἑρμελίνδη δὲν ἤκουσε βεβαίως ἀτάραχος τοὺς ἀνοσίους αὐτοὺς τῆς Σκανδιναυῆς λόγους· ἀλλ' ἐνῶ ἐστήριζε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ἦφατο τοῦ σταυροῦ τῆς Οὐλρίκης· τοῦτο δὲ καὶ μόνον ἤρκεσεν, ἵνα ἐπαναδώσῃ αὐτῇ πᾶσαν τὴν ἀταραξίαν καὶ τὴν ἀπάθειαν.

Οὕτως ἀναπολήσασα τὸ παρελθόν, ἀνεμνήσθη

ὅτι πᾶσας τῆς ζωῆς τὰς δυνάμεις εἶχεν ἀφιερωμένas εἰς τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ· ταῦτα δ' ἀναλογισθεῖσα ἤρχισε νὰ δέηται τῆς Παρθένου· ὅσπερ ἄποταθεῖσα πρὸς τὴν Οὐλβαν εἶπεν αὐτῇ.

— Εἴμαι ξένη τῆς χώρας ταύτης· εἶναι ἐπόμενον λοιπὸν ὅτι δὲν σὲ γνωρίζω, οὐχ ἦττον ὁμοῦς ἀγαπῶ τὸν σύζυγόν μου καὶ θέλω νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπὶ τῶν θεραπειῶν του· φύγε λοιπὸν, φύγε· καὶ λησμονῶ ἀμέσως τοὺς προπετεῖς λόγους τοὺς ὁποίους ἐτόλμησας νὰ ἀποτείνῃς πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ ἀθέντου σου.

Ὡς ὁ δαίμων τοῦ κακοῦ, ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου, γίνεται ἄφαντος, οὕτως ἐξηφανίσθη, ἅμα τοῖς λόγοις τούτοις καὶ ἡ Οὐλβὰ· ἡ δ' Ἑρμελίνδη καὶ αὐτὴ ἐπανευρέθη ἐν τῇ ἐρημίᾳ — ἐν τῇ ἐρημίᾳ! ὦ! ὦ! δὲν ἦτο μόνῃ· ἐξῆ· πλωμένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἐπτηριγμένην ἐπὶ λίθου, τὸ πρόσωπον ὠχρὸν ὑπὸ τῆς ἀγωνίας, τοὺς δ' ὀφθαλμοὺς τεταπεινωμένους, δὲν ἦτο μόνῃ· διότι ὁ λίθος οὗτος ἦν οἷον τὸ προσκέφαλον τοῦ Βάθελ· ἄγγελοι δὲ πτερωτοὶ μετέφερον πρὸς τὸν Θεὸν τὴν δεήσιν τῆς εὐγενοῦς γυναικὸς, καὶ πρὸς ἀμοιβὴν τὰς εὐλογίας τοῦ Κυρίου μετέδιδον αὐτῇ.

(Ἀκολουθεῖ).

Η ΜΥΡΕΨΙΚΗ ΔΙΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ.

Θρησκευτικὴ καταγωγὴ τῆς μυρεψικῆς.

Ἡ χεὶρ τοῦ Δημιουργοῦ διέχυσε τοὺς πλουσίους αὐτῆς θησαυροὺς ἐπὶ τῶν ἀνθέων ἅτινα ἔβηκεν ἐπὶ κορυφῶν καὶ λεπτοφυῶν στελεχῶν, ἐχρωμάτισε διὰ τῶν ζωηροτέρων, ποικιλωτέρων καὶ ἀρμονικωτέρων χρωμάτων καὶ ἐπότισε διὰ τῶν ἐκλεκτοτέρων ἀρωμάτων. Τὸ ἄνθος κατέχει σπουδαιότητα τὴν θέσιν ἐν τῷ συνόλῳ τῆς φύσεως. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν πετάλων ἐτέθησαν τὰ παραγωγικὰ ὄργανα τὰ σκοποῦντα τὴν δικιῶνισιν τῶν εἰδῶν μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἀτόμων ἐφ' ὧν ὑπῆρχον. Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς νηπιακῆς αὐτοῦ εἰσέτι κοίτης ἔμαθε νὰ σέβηται τὰ τόσον μεγαλοπρεπῆ προϊόντα, ἐὰν δὲ ποτε ἐτόλμησε νὰ φέρῃ ἐπ' αὐτῶν τολμηρὰν χεῖρα, ἔπραξε τοῦτο ὅπως προσφέρῃ πρὸς τὸν Δημιουργὸν ἐκεῖνο ὕπερ ἐθεόρει ὡς τὸ σύμβολον τῆς τελειότητος. Ἐν ταῖς θρησκευτικαῖς ἰδίως τελειαῖς νῦν